

Thương Nhau Để Đó

Contents

Thương Nhau Để Đó	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Mẹ Về Một Góc	2
3. Chương 3: Chúng Ta Đã Ngăn Nấp Chia Tay Nhau	3
4. Chương 4: Là Anh Thương Em	4
5. Chương 5: Đồng Tiền Có Luân Hồi	5
6. Chương 6: Bớt Hòaai Nghi Sẽ Bé Lại	6
7. Chương 7: Hiệp Ước Buông Tay	7
8. Chương 8: Thấu Hiểu	9

Thương Nhau Để Đó

Giới thiệu

Truyện vẫn là những trần trở về tình yêu những thăng trầm mà người rồi sẽ trải qua trong đời. Tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-nhau-de-do>

1. Chương 1:

Tôi có hai người bạn, họ rất yêu thương nhau.

Thứ tình cảm không ồn ào chỉ có hai người hiểu. Tuy sống cách xa nhau một chuyay dài sáu tiếng đồng hồ và một người mang bệnh truyền nhiễm, nhưng điều đó cũng chẳng là gì với họ. Họ vẫn viết về câu chuyện đời mình. Về thứ tình yêu vui đầy này, đến khi có một người sẽ phải ra đi mãi mãi. Họ chẳng muộn phiền, chẳng u sầu. Với họ, gặp gỡ và yêu thương nhau đã là một niềm hạnh phúc vô tận rồi.

Anh nhớ da diết Melbourne - nơi anh chưa từng đặt chân tới. Nơi anh chẳng biết nắng có gay gắt hay mưa có âm ỉ như Sài Gòn hay không. Nơi anh đoán bầu trời sẽ trong xanh và cao vợi. Nơi anh chỉ biết qua

những tấm hình hay những câu chuyện em kể. Nhưng trong anh, mọi thứ thật gần gũi, rõ ràng và có một chút xót xa. Bởi chúng ta thật sự chỉ có nhau về tinh thần. Để đến được với nhau, chúng ta phải băng qua chặng đường bay dài tới 6700,9 km. Ngày em về Sài Gòn, trong lòng anh vô vàng xúc cảm.

Hồi hộp mỗi khi gặp lại em.

Hạnh phúc khi được nhìn thấy ánh mắt của người anh thương.

Đau đớn khi nghĩ rằng, em sẽ lại kéo vali ra sân bay rồi chào tạm biệt anh khi chuyển nghỉ phép kết thúc.

Tủi thân khi anh sẽ ở lại lo liệu cuộc đời mình - những năm tháng dài không em.

Những lúc này đây, anh lại thấy có thêm nhiều thứ xúc cảm mới lạ. Có bao giờ em trải qua cảm giác khi đứng trước mặt người em yêu thương nhất thế gian này và nói với bản thân rằng, đã đến lúc mình phải ra đi. Còn với anh, đó chính là giây phút này. Hai người rõ ràng rất yêu thương nhau. Anh biết điều đó và em cũng đã tỏ tường. Thế mà sự ra đi như một định mệnh được báo trước, ngay giây phút tình yêu và niềm tin của chúng ta mỗi lúc một đây.

Rồi ngày mai đây, anh sẽ được biết gì về cuộc sống em phía xa nơi chân trời mà em đang sống. Anh có được tươi cười khi em hạnh phúc. Anh có được rung mình đón đau khi nhìn thấy em cố giấu những giọt nước mắt tủi hờn. Em sẽ chia sẻ cuộc đời này cùng ai nếu không có anh. Em sẽ chôn vùi những âu lo vào sâu thẳm lòng mình, hay vứt vương vãi nơi số phận thê lương.

Sau khoảnh khắc này, khi chuyến bay dài một lần nữa đưa em về nơi không anh. Lúc đó anh đã im lặng khi chúng ta quay đi. Sự im lặng là lời giải thích thuyết phục nhất cho tình yêu của chúng ta. Em! Vì trong cõi ngân hà này, vẫn có những người thương nhau để đó như anh, và em.

2. Chương 2: Mẹ Về Một Góc

Con ơi, khi con còn thơ dại

Mẹ đã mất rất nhiều thời gian

Mẹ dạy con cầm thìa, dùng đũa ăn cơm

Mẹ dạy con buộc dây giày, chải tóc nước mũi

Những kỉ niệm về những năm tháng mẹ con mình sống bên nhau, làm mẹ nhớ thương da diết

Vì thế khi mẹ chóng quên, mẹ chậm lời

Con hãy ẹ chút thời gian

Xin con chờ mẹ chút

Cho mẹ suy nghĩ thêm

Cho dù cuối cùng ngay cả định nói gì, mẹ cũng quên. (Bài thơ viết trong nhà dưỡng lão Thụy Khẩn)

Thứ bảy đẹp trời, bạn tôi được ở nhà sau một thời gian dài bận rộn và vắng nhà liên tục. Thế là tôi qua chơi.

Đó là một ngôi nhà nhỏ xinh, cây lá um tùm và tràn đầy nắng gió. Không gian rất đối yên bình và gần gũi với thiên nhiên.

Hôm nay cả nhà đi vắng hết, chỉ còn cô ấy ở nhà chăm sóc bà nội đã già yếu.

Tôi ngồi đó chơi một lát thì đến giờ cơm. Bạn tôi xới cơm cho bà, lừa những miếng thịt mềm nhất, xé nhỏ, rồi trộn đều như cho trẻ con ăn.

Vừa lúc ấy, bà nội đi từ ngoài cửa vào, nhìn tôi hỏi: “Con là ai vậy?”. Tôi cười, đây là lần thứ n bà hỏi câu đó rồi, “Dạ, con bạn của Trang nè bà”. Bà cười, hỏi tiếp: “Mấy giờ rồi con?”. Và buổi sáng hôm đó, bà liên tục hỏi lại câu này.

Nhìn bà tôi lại nghĩ đến mẹ. Mẹ tôi mỗi lần trách mắng đều kể lể: “Ồi cái thằng quỷ sứ này, mày biết mẹ nuôi mày cực khổ lắm không? Mày đến tận lớp 5 vẫn sờ ti mẹ. Đến ngần ấy tuổi phải đưa đón. Sau này trưởng thành, biết kiếm tiền, mày phải hiếu thảo với mẹ nhé!”

Mẹ tôi từng mắng yêu tôi như thế. Cứ ngỡ đó là câu chuyên đùa nên tôi đã lãng quên lời nhắc nhở sâu sắc của mẹ hôm nào.

Có lần tôi cùng thằng Hiếu, thằng Châu - bạn trong xóm chơi trò cảnh sát bắt cướp. Hôm đó tôi bị phân vào vai thằng cướp, bị cảnh sát đuổi chạy tóe khói. Tôi chạy rồi núp mãi trong những cái hàng rào sắt. Giật mình quá quàng thế nào mà gót chân bị cửa vào rào sắt tóe máu. Cả bọn phải khiến tôi về nhà. Mẹ tôi vừa la mắng, vừa xót con trai nhưng vẫn vội vã ôm tôi đi tiêm phòng. Ánh mắt của mẹ ngập tràn lo lắng.

Có lần tôi chơi bắn bi, thì viên bi lăn vào nhà ông hàng xóm. Tôi chui vào nhắt thì bị con chó lông xù hung dữ từ trong nhà lao ra cắn tới tấp làm bắp chân của tôi bị thương, máu chảy be bét. Về nhà tôi giấu mẹ vì sợ bị mắng. Tới khi mẹ phát hiện ra, mẹ hốt hoảng mắng tôi ôm xôm. Làm cái xóm nhỏ cũng bị rùm beng vì cơn cáu giận của mẹ. Ngay lập tức mẹ đưa tôi đi tiêm phòng, c tôi đau quá không đi nổi nên mẹ phải cõng. Tới khi bà bác sĩ già chuẩn bị tiêm, mẹ còn ngăn lại: “Này, bà sử dụng ống chích to như vậy, tôi còn không chịu nổi nói gì một đứa trẻ. Bà làm ơn đổi cái khác cho tôi đi!”.

Có lần tôi đánh nhau với chị gái. Hai chị em quăng cả đồ ăn vào nhau. Nhà cửa lúc ấy đã thành bãi chiến trường hỗn loạn. Mẹ vừa mắng hai đứa con nghịch ngợm vừa cần mẫn dọn dẹp.

Nhiều hình ảnh cứ thi nhau tràn về trong đầu chỉ vì nhìn thấy hình ảnh bà nội của bạn tôi lãng đãng hay quên và sức khỏe giảm sút nhiều vì quy luật nghiệt ngã của thời gian. Bà cũng từng là một người mẹ, cũng đã trải qua những sương gió và bây giờ, bà đang đứng trước chân dốc của cuộc đời. Bao nhiêu năm lẫn lộn với thời gian chỉ để làm tốt vai trò của người mẹ. Lúc ấy, không biết bà nội của bạn tôi có đủ thời gian cho riêng mình không.

Người mẹ phải luôn làm chủ những nỗi lo không đầu không cuối. Lo từ ngày đầu tiên đến tận giây phút cuối đời. Mẹ có thể mang đến cho con cả thế gian, rồi khi tuổi già, mẹ lại lặng lẽ trầm ngâm của tuổi già với những lãng đãng mơ hồ về thời gian, về thế giới xung quanh. Thậm chí với cả những đứa con mình sinh ra.

3. Chương 3: Chúng Ta Đã Ngăn Nấp Chia Tay Nhau

Phần em:

Chúng ta yêu nhau đủ để em đợi chờ anh. Điều đó thật khó khăn nhưng em còn gì ngoài anh. Và nếu lời hứa được đổi bằng nụ cười bình an của anh, em sẽ hứa tất cả.

Ngày tiễn anh ở phi trường, ngày chiếc máy bay đưa anh lên bầu trời xanh cao vợi kia. Em biết, ở một ý nghĩa nào đó, chúng ta đã ngăn nấp chia tay nhau.

Xúc cảm là điều khó tránh, và những tháng ngày cô đơn, anh biết đâu đây lại ngã vào vòng tay người khác. Không phải người anh yêu như em, nhưng cô ấy luôn ở bên anh và làm anh vui. Những cung bậc khó khăn trong cuộc sống, anh luôn nhìn thấy nụ cười của cô ấy. Em ghen, nhưng em không đủ lí lẽ để giận hờn anh. Em cứ đứng thật xa nhìn những thứ quen thuộc bị san sẻ cho người khác. Nhìn anh và cô ấy, nhìn yêu thương và cảm nhận em đang bị sút mẻ.

Em đã không nói một lời. Nhưng hôm nay, để viết ra được những dòng này thì một điều gì đó quá sức chịu đựng đã vô ý len lỏi vào tim em.

Em không bắt anh phải suốt đời yêu thương em.

Em không bắt anh hoãn những cuộc vui của anh vì em.

Em không bắt anh bó buộc tình cảm khi thương yêu một người ở xa.

Chỉ là ... đừng để em nhìn thấy! Khoảng cách của những đêm đi về một mình đã là quá đau đớn rồi anh.

Em vô hình nắm tay anh mà run lên bần bật.

Nếu ngày sau xanh nắng, a trở về, có lẽ em cũng vẫn đón anh như ngày đầu.

Chỉ khác là, kỉ niệm có rách nát đôi phần vì quá yêu thương!

Phần anh:

Anh hiểu rất rõ những cố gắng nơi em. Anh cũng nhận thức được về một người luôn đợi chờ anh.

Em biết đấy! Có quá nhiều khó khăn khi anh một mình đứng đây, nơi xa xôi này. Đã hơn một lần anh yếu lòng nhưng tất cả chỉ vì yêu thương em mà anh vượt qua.

Nếu hôm nay em khóc - giọt nước mắt của hờn ghen, tủi giận.

Nếu hôm nay em rạn nứt vì những niềm tin bị thời gian tẩy xóa, thì anh biết, tất cả là do anh.

Vì những khoảng khắc không vững lòng, anh vô ý kéo em vào những tổn thương. Để mình em nơi đó chịu đựng những thứ hỗn độn xung quanh anh.

Nhưng em ơi! Anh tin rằng, 3 năm qua đã có quá nhiều thử thách để chúng ta nắm chặt tay nhau hơn. Để đôi khi lòng tin nơi em bị vơi đi phần nào, thì em vẫn đủ bao dung để đợi anh về.

Tháng 8, Sài Gòn nhiều mưa lắm phải không em? Anh ở đây chỉ ước sao một ngày được thấy em cười sau màn mưa ...

Ngay bên cạnh anh ...

4. Chương 4: Là Anh Thương Em

Em có biết ngay tại thời khắc nhìn thấy em, anh đã nghe tim mình ngừng đập. Và rồi sau tất cả những suy nghĩ vụt qua, anh lại chẳng biết mình là ai giữa bộn bề đời em.

Có ai đó ngoài kia đang nói gì về tình yêu.

Với riêng anh, tình yêu đôi khi lại chẳng dừng chân cùng một lúc ở hai người, thế thì có gì phải đón đầu!

Tình yêu đôi khi lại chẳng là nụ cười nơi cuối con đường, thế thì có gì phải xót xa!

Tình yêu đôi khi lại chẳng mang theo say đắm như trong tiểu thuyết, thế thì có gì phải hoài công!

Tình yêu đôi khi lại chẳng như một sợi dây trói thắt tim người này, buộc lòng người kia.

Tình yêu mang theo cùng một lúc niềm hạnh phúc tột cùng kèm theo mùi vị của ghen tuông rồi không quên hướm lên một chút hơi hám phản bộ

Tình yêu không hứa về một con đường dài.

Tình yêu là sự sở hữu, là ích kỉ, là mong muốn thuộc về nhau.

Tình yêu là trải nghiệm rộng lớn về nước mắt, sự thất vọng và những nỗi đau.

Tình yêu là sự hòa quyện giữa hai cá thể riêng biệt nhưng sẽ chẳng ai nói gì nhiều về ngày mai.

Sống trên cuộc đời này, biết không em, đến sỏi đá cũng cần có nhau.

Vậy nên, anh không yêu em, mà là, anh thương em.

Ngay như khi anh viết cho em chữ thương này, nó đã dài hơn rất nhiều so với chữ yêu vốn tưởng vĩnh cửu.

Tình thương vượt qua ranh giới của tình yêu.

Thương không đòi hỏi về sự chiếm hữu.

Thương không thiết tha gì về danh phận nơi bộn bề cuộc đời người còn lại.

Thương không lấy sự ích kỉ để đo đếm. Mà đơn giản chỉ là nụ cười người này là hạnh phúc của người kia.

Thương không quan tâm đến con đường dài hay ngắn, chỉ cần đứng bên nhau thôi, hạnh phúc cũng đủ đầy.

Thương là thứ vô hình giá trị nhất anh có thể dành riêng cho em.
Để khi em khóc, luôn có anh kề bên.
Để khi em nghĩ cả thế giới quay lưng lại với mình, anh sẽ đưa em về.
Để khi mọi giá trị vật chất quay cuồng, anh nhận mình là tinh thần của em.
Và để khi em yêu một người khác, anh vẫn sẽ sống cuộc sống của anh.
Và thương em nguyên vẹn như vậy

5. Chương 5: Đồng Tiền Có Luân Hồi

Thời gian gần đây, đi đâu tôi cũng nghe người ta than thở: “Tiền làm không đủ tiêu” và “Đồng tiền ngày càng mất giá”. Người thì bị chủ nợ thúc, người thì đòi nợ mãi không được. Dường như ai cũng có vấn đề về tiền.

Khi tôi còn bé, gia đình tôi có năm người cùng chung sống trong một ngôi nhà nhỏ chật hẹp. Lúc đó tôi không ghét ngôi nhà nhỏ, tôi chỉ nghĩ đơn giản là có sao thì sống vậy, có những người còn không có lấy một ngôi nhà. Đến khi lớn hơn một chút, tôi thấy quá nửa những cuộc cãi vã của cha mẹ là vì tiền. Tiền đi chợ, tiền học của ba chị em, tiền điệ tiền nước,...Tiền ám ảnh ba mẹ tôi từng ngày, vì trên vai họ có quá nhiều thứ phải gánh vác và lo toan. Tôi mơ hồ nghĩ rằng, có lẽ tiền sẽ mang lại hạnh phúc ọi người, theo một cách nào đó.

Khi bạn trả thêm một chút tiền thưởng cho người lái taxi để bày tỏ sự hài lòng về cách phục vụ của anh ấy.

Khi bạn chỉ trả một khoản tiền lớn để có được món quà bạn mơ ước sau một thời gian làm việc rất chăm chỉ.

Khi bạn bỏ một khoản tiền ra để giúp đỡ người bạn của mình vượt qua khó khăn.

Khi bạn gửi tiền ẹ như một phần phụ giúp gia đình.

Hoặc thậm chí là chi trả cho người mình yêu thương nhất một khoản tiền nhất định khi họ không đủ khả năng trang trải cho cuộc sống.

Tiền mang lại hạnh phúc theo cách riêng của nó, và chúng ta dù vẫn nói những câu kinh điển như: “Tiền không mua được hạnh phúc” hay “Tiền không mua được tình yêu” nhưng thực ra trong lòng mỗi người vẫn thầm công nhận rằng đồng tiền có một quyền lực ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.

Tôi từng lâm vào cảnh không có một xu nào dính túi, có lẽ bạn cũng từng rơi vào trạng thái như vậy. Đó là lúc bạn cảm thấy mình không còn kiểm soát được bất cứ điều gì, ngay cả chính bản thân mình. Cuộc sống trở nên quá ngọt ngào. Lúc ấy bạn như con thú hoang, trốn tránh điên cuồng những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống và cả những cái nhìn của người xung quanh.

Tôi ca ngợi đồng tiền thì tôi cũng cần đưa ra một góc nhìn khác của vấn đề, đó là cách tiêu tiền.

Có một câu chuyện vừa vui vừa buồn về tờ tiền mệnh giá năm trăm ngàn gặp tờ tiền một ngàn đồng, chúng buồn chuyện với nhau. Tờ một ngàn đồng hỏi rằng thời gian qua anh đã đi được những đâu, tờ năm trăm ngàn tỏ vẻ kiêu căng, nó bảo với thân phận polymer cao cấp nhất trong các mệnh giá tiền giấy của Việt Nam hiện nay thì cuộc đời của nó sẽ chỉ lên xe xuống ngựa ở những sông bạc cao cấp, hoặc những trung tâm thương mại lớn bán các sản phẩm hàng hiệu.

Rồi tờ năm trăm ngàn hỏi ngược lại, lúc này tờ một ngàn đồng mới thấy bề bàng, cười buồn: “Phận tôi chỉ đến được với những người nghèo”.

Câu chuyện đó làm tôi nhớ đến những điều mà tôi từng nhìn thấy. Tôi thấy có những bà mẹ vào các trung tâm mua sắm lớn, mua những món đồ chơi đắt tiền cho con, một món đồ có khi trị giá bằng một tháng thu

nhập của những người lao động bình thường, mà có khi một tháng sau thì món đồ chơi đó cũng bị vứt đi hoặc thay thế. Tự nhiên tôi nghĩ, những đứa trẻ quê tôi ngày xưa, chúng nó chơi cái gì nhỉ? Ch cũng lớn lên bình thường và khỏe mạnh đấy thôi. Tôi từng sờ khi biết giá cái bật lửa của một người bạn lên tới một ngàn đô. Tôi từng đi cùng những người bạn mà họ mua một chiếc nhẫn có giá hai trăm triệu đồng. Và tôi cũng vài lần tình cờ ở trong những cuộc hội thoại xoay quanh chuyện họ mua cái ví này ngàn đô, cái váy kia hai trăm triệu.

Bạn khoan hãy nghĩ sai vấn đề, tôi không cho rằng người ta có tiền nhiều hơn mình thì đồng nghĩa với việc họ có tội với mình. Bởi nếu họ làm việc đủ để hưởng thụ cuộc sống như thế thì đó là quyền của họ. Tôi chợt nghĩ sao mà sự phân hóa giàu nghèo trong xã hội hiện nay chênh lệch nhau nhiều quá.

Cô giáo tôi kể chuyện vui trên lớp trong giờ học môn Luật thương mại, cô bảo kinh nghiệm cuộc đời và sự trải nghiệm của cô cho thấy, những người giàu thật sự, vẻ bề ngoài của họ rất giản dị. Còn những người có tỏ ra sang trọng thì có khi họ còn đang phải che giấu vài món nợ khổng lồ ngang bằng số tài sản họ đang có. Như vụ đám cưới rình rang ở tỉnh nọ, có ai mà ngờ được bà mẹ đó giờ ra tòa với món nợ hàng triệu đô la. Cô giáo nói đến đó, tôi bật cười, vì tôi từng biết trong một cuộc điều tra với sáu trăm người giàu nhất nước Mỹ từng đề cập trong một cuốn sách của Adam Khoo, cũng đã cho biết điểm chung mà những triệu phú đó thường có chính là họ biết cách trân trọng đồng tiền và không bao giờ sử dụng đồng tiền để làm trò lơ đãng. Không những thế, con cái họ cũng chỉ được đi những chiếc xe bình thường, có một cuộc sống giản dị như bao người và tôn trọng với những giá trị vật chất mà chính mình làm ra.

Cuốn sách đó còn khuyên chúng ta nên tập theo lối sống này, không chỉ để trở thành một tỉ phú tương lai mà còn để trở thành một người bình dị. Tôi làm việc trong giới giải trí, những tranh cãi và đổ vỡ trong giới này đều liên quan đến tiền bạc. Tôi nghĩ mọi người nên thay đổi cách nhìn về nghệ sĩ, vì không phải ai trong giới này cũng giàu có và sang trọng. Số người thực sự giàu có về nghề hát rất ít, nghệ sĩ đa số đều có nghề tay trái như kinh doanh, đầu tư vào một lĩnh vực nào đó. Cũng có người làm mãi chẳng có tiền, có người mắc nợ ngập đầu mà cố xài sang vì trót mang danh ca sĩ, một số người đi hát mua được nhà, và cũng có nhiều người phải bán nhà để có tiền đi hát!

Tiền bây giờ và mãi mãi sẽ là vấn đề nhức nhối nhất của cuộc sống nếu bản thân chúng ta không tìm ra cách cân bằng và sử dụng nó một cách hợp lý. Tôi chợt nhớ một câu rất hay của người Do Thái: “Thà cả đời ăn rau, còn hơn ăn một bữa thịnh soạn rồi chết đói.” Câu này chỉ ra một bí quyết quan trọng trong cách tiêu tiền, đó là bên cạnh việc kiếm tiền, chúng ta còn phải học cách cân đối để đồng tiền không trở thành một gánh nặng. Sếp tôi cũng từng nói với tôi một câu thật hay những ngày tôi mới đi làm mà tôi không bao giờ quên: “Đừng bao giờ làm những gì vượt quá khả năng của bạn!”

Tức là bạn có năm đồng, đừng đại với tới những món đồ trị giá mười đồng, mà hãy chọn những món hàng từ một đến hai đồng mà thôi. Đến khi bạn kiếm ra nhiều tiền hơn, mức sống sẽ nâng lên tỷ lệ thuận với thu nhập của bạn.

Hôm trước, tôi nhìn thấy ở giữa khu chợ sầm uất, một người bán vé số tàn tật đặt đồng tiền kiếm được nhờ lao động khó nhọc vào tay một nhà sư già đi khát thực, hình ảnh rất đẹp, đẹp đến nỗi tôi nhớ đến bây giờ. Tôi nghĩ khi chúng ta hài lòng với khả năng tài chính hiện tại của mình, nỗ lực trong cuộc sống, trân trọng đồng tiền đúng cách thì đồng tiền sẽ thực sự có ý nghĩa với chúng ta...

6. Chương 6: Bớt Hoài Nghi Sẽ Bé Lại

Triều đại hoài nghi.

Từ bao giờ ấy nhỉ, chúng ta nghĩ rằng ông già tuyệt không có thật, có phải từ khi chúng ta đủ lớn để dẹp bỏ bớt những mơ mộng bé con. Hay vì chúng ta đang sống trong triều đại hoài nghi nên dần dà cũng tiếm nhiệm thói nghi ngờ vỡ vụn.

Ký ức bé thơ.

Ngày xưa, tôi tin ông già tuyệt vào nhà qua cửa sổ vì tôi sống ở vùng nhiệt đới, nhà tôi không có ống khói thông xuống lò sưởi nên đêm Giáng sinh nào tôi cũng đứng chờ thật lâu ngoài cửa sổ, cho đến khi mẹ bảo: “Chỉ khi con ngủ đi thì ông già tuyệt mới đến.” Lúc ấy, tôi mới tiếc nuốt chui vào chăn. Chẳng cần ai phải

nói tôi cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh một ông già với chòm râu bạc phơ mặc một bộ quần áo màu đỏ, tay xách túi quà thật to, ông sẽ đến vào mỗi dịp cuối năm để phát quà cho những đứa trẻ ngoan rồi lặng lẽ cười con tuần lộc, phóng vút đi.

Ai trong chúng ta ai mà chẳng lớn lên với một niềm tin sắt son rất trẻ con rằng: Ông già tuyết là có thật.

Tôi đã thấy ông già tuyết.

Đúng đấy, tôi đã thấy ông già tuyết vào năm tôi mười hai tuổi. Đêm Giáng sinh, tôi trở mình mãi không ngủ được vì tôi muốn được thấy tận mắt ông già tuyết, thế là tôi trùm chăn nằm im trên giường, chờ đợi, tôi không dám thở mạnh vì sợ ông già tuyết biết tôi còn thức sẽ không đến nữa. Tôi đã chờ đợi rất lâu, rồi đến nửa đêm, có một người đàn ông to cao, mập mạp đến bên giường tôi và đặt hộp quà cạnh giường như mọi khi rồi lặng lẽ rời đi. Tôi còn nhớ như in tôi đã lầm nhảm hơn chục lần: “Ba là ông già tuyết ư? Sao ba lại là ông già tuyết?”

Tôi hoài nghi.

Có lẽ từ dạo ấy, hình ảnh ông già với bộ đồ màu đỏ nhạt dần trong suy nghĩ của tôi, vì tôi không còn háo hức chờ đợi khi phát hiện ra ông già tuyết chính là người đàn ông cao to, mập mạp nhưng cởi trần và hay ngái ngủ.

Một năm trôi qua, tôi làm rất nhiều chuyện tốt và nhiều chuyện không tốt, tôi không cố gắng hết mình để trở thành một đứa trẻ ngoan nữa, đâu đó trong tâm hồn tôi bỗng dưng một phần tuổi thơ bị đánh cắp. Lúc ấy, tôi đã phải tự sắp xếp lại rất nhiều những viễn tưởng non nớt của mình, tôi đã vứt bỏ những ước mơ ngông cuồng vào một xô.

Rồi tôi lớn lên.

Bức thư bắt ngờ.

Khi đã trưởng thành, Giáng sinh là dịp tôi đi chơi, tiệc tùng với đám bạn hay đơn giản chỉ là ra đường nhìn thành phố rực ánh đèn, ông già tuyết trong suy nghĩ của tôi giờ đây chỉ là một biểu tượng của Giáng sinh, là hình mà người ta vẫn hay trang trí. Cho đến Giáng sinh năm ngoái, tôi nhận được bức thư từ ông già tuyết:

Chào con, đã hai mươi năm rồi nhỉ, thời gian trôi thật nhanh, giờ Giáng sinh đến lại chẳng biết phải tặng gì cho con. Ba đã biết con nhận ra ba là ông già tuyết từ rất lâu rồi nhưng ba vẫn đều đặn đặt quà cạnh giường con mỗi năm vì ba không muốn rằng khi con lớn lên, cuộc đời xô đẩy, một nhịp sống với bao hoài nghi sẽ vô tâm cướp mất giấc mơ thơ bé của con. Dù gì trong tim con, hình ảnh về một ông già tuyết luôn mang quà cho những đứa trẻ ngoan mỗi năm sẽ còn mãi, để con luôn có gắng từ những việc nhỏ nhất, và còn là vì ba luôn mong con là đứa con gái bé nhỏ như năm nào. Vì thế, việc ba đặt một món quà cạnh giường con đã là một thói quen cũng như để tận hưởng thứ hạnh phúc vô tận vào mỗi Giáng sinh của ba.

Ký tên

Ông già tuyết bị lộ tẩy

Bớt hoài nghi sẽ bé lại.

Và sau bức thư ấy, tôi biết mình chỉ như một đứa trẻ lên năm, ba đã giữ lại nguyên vẹn giấc mơ thơ bé cho tôi dù ông già tuyết có tồn tại hay không. Nếu bớt hoài nghi tôi sẽ có được hạnh phúc tràn đầy như bao đứa trẻ khác nhân dịp Giáng sinh.

7. Chương 7: Hiệp Ước Buông Tay

Tình yêu là thứ duy nhất chúng ta có thể mang theo mình khi ra đi và nó khiến kết thúc trở thành dễ dàng.

(Louisa May Alcott)

Tôi đun một ấm nước, dậy nắp và bật lửa, đứng canh. Tôi sốt ruột, muốn sớm có cà phê uống nên cứ mở nắp liên tục xem nước đã sôi chưa. Tôi không biết mình đã vô tình làm chậm đi chính cái việc mình đang

chờ đợi. Trong khi đơn giản nhất là buông tay, vì những gì diễn ra theo quy luật thì không cần đến sự tác động của con người

Một người bạn hỏi tôi, phải làm sao khi người yêu muốn chia tay? Tôi nói với bạn tôi là hãy... chia tay trước! Để giữ thể chủ động.

Thể chủ động không phải chỉ sự vượt ve cái tôi kiêu hãnh của bản thân, bảo toàn năng lượng cho chính mình trong cuộc tình này và những cuộc tình sau đó nữa.

Bạn có muốn một mối quan hệ kết thúc trong niềm đau và day dứt? Vậy thì sao bạn không buông tay trước ọi thứ trở nên nhẹ nhàng hơn?

Buông...

Buông sớm hay buông muộn cũng là cả một nghệ thuật ứng xử của những người đang gặp phải những rạn vỡ trong tình yêu.

Buông sớm quá làm ta thấy mình bất lực, buông muộn thì sẽ cạn kiệt cảm xúc và khiến cả hai cùng bế tắc. Vậy làm sao để buông đúng lúc?

Đến một lúc nào đó, việc quan tâm chăm sóc người ấy đã không còn là một niềm hứng khởi mà bạn chỉ thấy mệt nhọc và trách nhiệm. Đến một lúc nào đó, việc chia sẻ mọi thứ với người ấy khiến bạn thấy không cần thiết dấu họ vẫn muốn lắng nghe???

Tự nhiên, bạn quay trở lại thời kỳ nổi loạn, thích được tự do.

Tự nhiên mối quan hệ của bạn trở nên bình lặng, an toàn đến đáng sợ.

Một mối quan hệ đều đều và không có điểm nhấn là điều đáng sợ nhất. Như điện tâm đồ, phải lên, xuống, chứ thẳng băng nghĩa là tim bệnh nhân ngừng đập, y học tiến bộ đến mấy cũng phải bó tay!

Lâu rồi tôi không gặp lại người bạn kia, nhưng tôi biết hai đứa, sau ba đến bốn năm yêu nhau đã chính thức chia tay. Tôi thấy điều này tốt cho cả hai, và cả tôi nữa. Vì tôi không muốn mất đi người bạn nào, cuộc chia ly ấy diễn ra khi họ còn đủ tỉnh táo để giữ gìn những giá trị còn lại, trong khi ở nhiều cuộc tình khác, ra đi là chấm dứt tình bạn. Bây giờ họ vẫn là bạn, vẫn hỗ trợ nhau trong công việc, họ cũng không ngại ngần khi chia sẻ thông tin về... người mới và sẵn sàng giúp đỡ nhau như trước. Đó chính là sự nhiệm màu của một cuộc tình được “buông đúng lúc”.

Tôi sống rất duy tâm và tin vào linh cảm. Tôi nghĩ rằng số phận đã có sự sắp xếp nhất định với duyên nợ của mỗi con người. Cái gì đã là của mình, số phận sẽ có cách đưa nó trở về mà bản thân mình có nỗ lực chối bỏ cũng không được.

Bạn cũng vậy nhé! Hãy ký một hiệp ước với số phận. Sớm buông những thứ không thuộc về mình để nhận về những điều thiết thực. Đó cũng có thể coi là một chân lý bất biến của số phận.

HÃY YÊU THUƠNG - IRI

S CAO

Người thứ nhất:

Tôi hai mươi sáu tuổi. Bị ung thư máu giai đoạn cuối.

Những tháng ngày quả thật u ám và tôi chẳng biết sao Chúa Trời lại chọn cho tôi nỗi đau này.

Đây là lần thứ bảy tôi phải chạy hóa trị, tóc rụng hết và chẳng trông chờ gì vào một người có tùy phù hợp để ghép và cứu rỗi mạng sống này.

Người thứ hai:

Em hai mươi hai tuổi. Bị ung thư thận giai đoạn cuối.

Lần đầu tiên gặp em là vào kỳ thứ bảy của đợt chạy hóa trị. Em gầy gò nhưng đôi mắt ánh lên sự mạnh mẽ, tôi biết em và tôi cũng như những người mang căn bệnh này đều tự nhiên có một sự chống chọi kịch liệt để được sống.

– Lần thứ mấy rồi? – Tôi hỏi.

– Thứ năm... – Em lí nhí.

– Còn anh đã là lần thứ bảy.

Chẳng biết vì sao nhưng chúng tôi quyết định ngồi lại bên nhau từ hôm ấy. Em là một cô gái tuyệt vời.

Tôi thích nắm tay em, dù rằng chỉ toàn là những vết kim tiêm nhưng nó ấm áp và hợp kỳ lạ với bàn tay tôi đầy sẹo.

Tôi thích vuốt tóc em, dù rằng những đợt chạy hóa trị đã làm nó rụng gần hết nhưng nó là sự tương đồng và thấu hiểu khi tôi cũng thế.

Tôi hiểu tận cùng nỗi đau của em khi phải gồng mình để sống, để được bên cạnh tôi, yêu thương tôi... dù chỉ thêm một ngày.

Chúng tôi yêu nhau, chỉ muốn cho nhau trọn vẹn ngày hôm nay, vì ngày mai chẳng thể nói trước được điều gì.

Ngồi bên em bây giờ, tôi chỉ chực khóc thật to. Tôi rất yêu em nhưng còn được bao ngày như thế.

Cuộc sống của những người được chọn trước cái chết thật đau đớn.

Tình yêu của những người được chọn trước cái chết thật xót xa.

Thế mà chưa một lần tôi thấy em khóc, chưa một lần tôi thấy em than đau.

Tất cả những gì em làm là ngồi yên lặng bên cạnh tôi.

– Em có sợ chết không? – Tôi lặng lẽ nhìn sang em.

– Em không sợ chết nhưng em muốn được sống. – Giọng em ngập ngừng.

– Vừa đủ? – Tôi hỏi rồi vội ôm em vào lòng.

Những người như chúng tôi – những người mà hôm nay có thể là ngày cuối cùng trân trọng lắm cái giá trị của yêu thương. Không suy tính, không đắn đo, chẳng phân vân, lưỡng lự. Chúng tôi được đặc quyền thương bao la, yêu vĩ đại.

Yêu là yêu. Chẳng có thêm định nghĩa dài dòng nào phía sau.

Nó xuất phát từ hai con người có chung một nhịp đập.

Nó không phân biệt tuổi tác, giới tính, địa vị, sắc tộc.

Nó vốn dĩ thiêng liêng và không cần tượng đài.

Có thể tôi sẽ chẳng sống qua được hôm nay và khi các bạn đọc được những dòng này, chúng tôi đã về một miền khác, nơi những nỗi đau sẽ chẳng thể chạm tới chúng tôi, nơi vĩnh viễn chúng tôi có thể ngồi lại với nhau và mơ về ngày mai.

Bạn là người bình thường?

Bạn là người mắc bệnh hiểm nghèo?

Bạn là người đồng tính?

Thời gian không phải là kẻ hào phóng.

Đừng suy nghĩ, hãy cứ yêu thương...

8. Chương 8: Thấu Hiểu

Trong Motherhood, bộ phim tâm lý xã hội đã tạo nên một Uma Thurman khác biệt, cô ấy vào vai một người mẹ trẻ, hết lòng vì gia đình. Người mẹ này thường dậy khi các con còn ngủ, làm bữa sáng trong trạng

thái còn uể oải. Nhưng cô vẫn dành thời gian để chụp hình, ghi lại khoảnh khắc con đang ngủ rồi chuẩn bị đồ đi học cho con, đồ ăn sáng cho chồng... Và lúc nào trông cô cũng rất luộm thuộm, vội vã vì không có thời gian chăm sóc cho chính mình.

Tôi nhớ mãi cảnh người mẹ ấy bị kẹt xe, người đàn ông trong chiếc xe đằng sau gào lên, rồi hàng loạt xe khác nhả còi inh ỏi. Người mẹ cũng bức tức, mở cửa xe bước xuống, cãi nhau với người đàn ông thô lỗ đó. Lúc ấy cô chực khóc, vì dường như cô đã cố hết sức, nhưng không biết phải làm thế nào để giải quyết tình trạng ùn tắc đó...

Người đàn ông đang cáu bồng dịu lại. Ông quay lại mắng thẳng cha ả còi phía sau: “Thôi đi! Mày không thấy người mẹ trẻ này đã rất tội nghiệp rồi sao?”

Một câu chuyện tương tự về người giúp việc trong gia đình tôi. Chị ít nói, hay cười, làm việc rất siêng năng. Quần áo hằng ngày tôi thay cả chục bộ nhưng chị giặt giũ rất nhanh, phơi khô rồi xếp ngay ngắn trong

Đột nhiên, chị xin phép nghỉ hai hôm.

Nhà cửa bề bộn, mẹ tôi phát cáu vì lau dọn cả buổi sáng mới xong. Mẹ bảo sẽ cho chị nghỉ, tìm người khác.

Hôm sau, chị đi làm. Mẹ tôi hỏi: “Sao hai ngày qua cháu nghỉ vậy?”

Lúc này chị mới dám nói là chị ốm, thời gian nghỉ ở nhà chị chỉ bò chứ không đi nổi.

Mẹ nghe xong, tự dưng thấy cơn giận bay đi đâu mất.

Sáng sớm hôm sau, mẹ còn bảo tôi uống cà phê xong thì đem cốc xuống nhà dưới luôn dùm chị, chứ đừng bày bữa ra bàn như mọi khi.

Muốn “thấu” một người, hãy đứng trong hoàn cảnh của người ta, như thế mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, để cảm thông và sẻ chia với họ.

Nếu ai cũng nắm rõ nguyên tắc này để cư xử với nhau, có lẽ đã không có cãi vã và hiểu lầm. “Thấu” cũng là một nghệ thuật sống mà ta không dễ gì học được. Chỉ khi...

Khi yêu một người mà chỉ muốn chiếm hữu họ, không cần biết đến cảm giác của người đó và mình đã làm phiền họ ra sao...

Khi ta tiết lộ bí mật của bạn bè mà mấy ngày trước ta còn khẳng định với họ: “Chuyện này mình sẽ giữ kín.”

Khi ta muốn có một người với mục đích khỏa lấp nỗi cô đơn chứ chẳng yêu thương gì họ.

Khi ta vội vã trách móc mà không cần quan tâm người khác đã tổn thương thế nào...

Khi ta đùa cợt, buồn đùa lê, bình phẩm về tình cảm của người khác cứ như chuyện của mình.

Thấu cũng là thông điệp của một hãng bảo hiểm, họ khuyên chúng ta phải luôn luôn lắng nghe, có lắng nghe mới thấu hiểu...

Tình cảm của con người cũng không nằm ngoài quy luật đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-nhau-de-do>